

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **J. M.**
zastoupený Mgr. Petrou Fenikovou, Ph.D., advokátkou
se sídlem Praha 2, Bělehradská 57263
proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022 č.j. 501726/22/2000-11452-105418

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl námitky žalobce proti exekučnímu příkazu vydanému Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 10 pod č.j. 5861771/22/2010-80541-110825 ze dne 29. 6. 2022 (dále jen „exekuční příkaz“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve uvedl, že předmětem daňové exekuce jsou nedoplatky na dani silniční (dále též „DSL“) za zdaňovací období 2014 a 2015, na úrocích z prodlení na DSL za zdaňovací období 2014 a 2015, na penále na DSL za zdaňovací období 2013, na pokutě za opožděné tvrzení daně na DSL za zdaňovací období 2014, dále nedoplatky na penále na dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období 2.,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. a 4. čtvrtletí 2013 a nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob (dále též „DPFO“) za zdaňovací období 2013, na úrocích z prodlení na PPFO za zdaňovací období 2013 a na penále na DPFO za zdaňovací období 2013 se splatností od 30. 11. 2015 do 12. 5. 2016. Předmětné nedoplatky v celkové výši 119 557,26 Kč jsou ve smyslu § 103 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) vykonatelné. Úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla platební povinnost splněna. Jeho splatnost je také určena dnem, ve kterém jsou splněny podmínky pro jeho vznik (§ 252 daňového řádu).

3. Žalovaný dále popsal konkrétní vyměření a doměření jednotlivých daňových povinností žalobce. Konstatoval, že právo nedoplatek vybrat a vymáhat zaniká mimo jiné i z důvodu prekluze práva nedoplatek vybrat a vymáhat. Podle § 160 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, činí základní prekluzivní lhůta pro placení daně šest let a počíná běžet dnem splatnosti daně s tím, že jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně. S poukazem na § 160 odst. 2 a 3 daňového řádu žalovaný zdůraznil, že úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je zahájení exekučního řízení podle daňového řádu či jiného zákona a oznámení rozhodnutí o posečkání. Nedoplatky specifikované v exekučním příkazu byly vymáhány exekučními příkazy, přičemž nedoplatky uvedené pod položkou 0001 – pořadí 3 až 7 byly předmětem žádostí o rozložení úhrady na splátky. Vydáním exekučních příkazů dne 20. 4. 2016, 21. 6. 2017, 20. 6. 2017, 20. 2. 2018 a 10. 10. 2018 započala běžet nová šestiletá prekluzivní lhůta pro placení daně. Také vydáním rozhodnutí o posečkání, resp. jejich oznámením dne 1. 7. 2021 žalobci, započala běžet nová prekluzivní lhůta. Úroky z prodlení v částce 55 409,- Kč vyplývají z daňových povinností vyměřených dle platebních výměrů a dodatečného platebního výměru (vyměřeno 1 872,- Kč, 6 174,- Kč a 92 307,- Kč). Žalovaný neakceptoval námitku, že správce daně nechal příslušenství jednotlivých nedoplateků na daních narůst do takové míry, že tyto výrazně převyšovaly jistiny jednotlivých nedoplateků na daních, neboť nedoplatky, ze kterých plynou úroky z prodlení, byly vymáhány exekučními příkazy.
4. Žalobce v žalobě předně uvedl, že v námitkách proti exekučnímu příkazu poukazoval na nezákonnost a nesprávnost spočívající v tom, že správce daně nevzal v úvahu prekluzi daňových nároků a poměr příslušenství oproti jistině je takřka dvacetinásobný, kdy správce daně bez jakéhokoliv objektivního důvodu otálel s exekučním příkazem až do doby, kdy vymáhaná částka dosáhla zcela nepřiměřené hodnoty.
5. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých okolností žalovaný vycházel. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2004 č.j. 6 As 24/2005-55 namítl, že napadené rozhodnutí sestává ze zcela nesrozumitelného přehledu daňových položek. Žalovaný jednotlivé daně označuje zkratkami, uvádí zde data a čísla jednacích a splatnosti daňových povinností a omezuje se na konstatování, že správce daně vystavil jednotlivé platební výměry, které se v souladu s § 140 odst. 1 daňového řádu pouze zakládají do správního spisu. Nad rámec uvedeného žalobce upozornil na skutečnost, která vyšla najevo v jiném řízení u totožného správce daně a která se týkala chybného doručování. Přestože správci daně byla doručena generální plná moc, bylo chybně

doručováno žalobci a nikoli jeho zástupci. V důsledku tohoto pochybení pak v rámci jiného řízení pohledávka podlehla prekluzi.

6. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že argumentace žalovaného je vedena účelově, opomíjí základní principy daňového, resp. správního řízení a ze strany žalovaného se jedná o samouúčelné a extenzivní vymáhání pohledávky, jejíž jistina je takřka nicotná. Správce daně měl postupovat podle § 5 odst. 3 daňového řádu, který stanovuje zásadu přiměřenosti. Už z pouhého jazykového výkladu znění uvedeného ustanovení vyplývá, že správce daně by měl postupovat při ochraně fiskálních zájmů šetrně vůči daňovým subjektům. Místo toho však žalovaný, resp. jeho místní pracoviště pro Prahu 10, postupovali zcela absurdně, jestliže opakovaně s prodlevami ukládali exekuční příkazy, aby zabránili prekluzi jejich práva ve smyslu § 160 daňového řádu a následně s časovým odstupem několika let vystavili opakovaně exekuční příkazy, kdy sankce tvoří zhruba dvacetinásobek vymáhané jistiny. Takové praktiky jsou dle žalobce nemravné a nepřislouží jim právní ochrana (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2021 sp. zn. IV. ÚS 3542/20). Žalobce také odkázal na právní větu nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2020 sp. zn. III. ÚS 450/2020, podle které stát musí vystupovat jako „vzor“ pro své občany, a to i tehdy, mělo-li by to být na úkor jeho eventuálního úspěchu v soudní při. Obdobně poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010 sp. zn. I. ÚS 1849/08. Žalovaný tak měl postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti a její interpretací Ústavním soudem. Pokud se po několika letech rozhodl vymáhat údajně nepromlčenou pohledávku z neuhrazených daní v celkové výši 5 545,26 Kč, neměl vymáhat příslušenství pohledávky ve výši dvacetinásobku dané jistiny. Žalovaný i orgán prvního stupně postupovali formalisticky a vůči žalobci bezohledně, neboť rezignovali na posouzení proporcionality exekučního příkazu vůči vymáhané povinnosti.
7. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný jednal přímo v rozporu s pokynem Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-7, č.j. 15921/21/7700-10123-050167 (dále jen „pokyn GFŘ“), který stanovuje postup pro správce daní v případě odpouštění penále a úroků z prodlení.
8. Argumentace žalovaného vede dle žalobce k absurdním závěrům, kdy je na libovůli žalovaného, jak dlouho bude daňovou exekuci nadále uměle udržovat při životě, přičemž na žalobce by mělo takové jednání žalovaného z finančního hlediska likvidační účinky. Postup žalovaného, resp. orgánu prvního stupně byl zcela nepřiměřený, a proto i z materiálního hlediska nezákonný, neboť správní orgány postupovaly účelově formalisticky bez ohledu na částku vymáhané daňové povinnosti.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení a obsah exekučního příkazu i napadeného rozhodnutí. Připomenul předmět daňové exekuce a konstatoval, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správce daně vymáhal nedoplatky exekučními příkazy a že některé nedoplatky byly předmětem žádostí zplnomocněné zástupkyně žalobce o úhradu ve splátkách, které byly kladně vyřízeny. Tato rozhodnutí pozbyla účinnosti dne 15. 7. 2021, jelikož splátky nebyly hrazeny, o čemž správce daně vydal rozhodnutí. Po dobu povolení úhrady nedoplatek ve splátkách nelze nedoplatky vymáhat. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný srozumitelně popsal, o jaké nedoplatky se jedná, kdy byly splatné, a tedy i vykonatelné. Vysvětlil použité zkratky a

srozumitelně se vyjádřil i k žalobcem namítané prekluzi. Z napadeného rozhodnutí lze přesně pochopit, co žalovaného vedlo k zamítnutí námitky proti exekučnímu příkazu.

10. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že úroky z prodlení ve výši 55 409,- Kč vyplývají z částečně uhrazených daňových povinností. Částka, ze které byly úroky počítány, činí částku přesahující 100 000,- Kč, a nejedná se tedy o výši úroků z prodlení, která dvacetinásobně převyšuje jistinu, jak žalobce namítá. K tomu žalovaný dodal, že předmětné nedoplatky byly na základě exekučního příkazu dne 13. 7. 2022 plně vymoženy a daňová exekuce tím zanikla. V souvislosti s touto skutečností žalovaný nezaznamenal ukončení podnikání žalobce ani vstup žalobce do insolvenčního řízení.
11. Žalovaný poznamenal, že žalobci nic nebrání požádat správce daně o zpřístupnění daňové informační schránky, prostřednictvím které může nahlížet na svoje osobní daňové účty a na informace shromažďované ve spisů. Žalobce tak může mít kdykoli přehled o svých nedoplatcích, přeplatcích a převodech mezi jednotlivými osobními daňovými účty. Pro upřesnění dodal, že správce daně i žalovaný postupují podle daňového řádu, nikoli správního řádu.
12. Námitku ohledně doručování označil žalovaný za irelevantní, neboť se týká jiného řízení. Zdůraznil také, že je povinností daňového subjektu hradit daňové povinnosti ve lhůtách splatnosti.
13. Jistinu ve výši 5 545,26 Kč nepovažuje žalovaný za nicotnou. K tomu uvedl, že správce daně musí postupovat v souladu se zákonem a v souladu se zásadami daňového řízení musí naplňovat základní cíl daňového řízení, tj. vybrání daně tak, aby nebyly kráceny daňové příjmy, čímž chrání zájmy státu. V daném případě vymáhal nedoplatky v celkové výši 119 557,26 Kč.
14. K zásadě přiměřenosti žalovaný uvedl, že správce daně musí při volbě způsobu vymáhání nedoplatku dle § 175 odst. 2 daňového řádu zvolit takový způsob, který přinese uspokojení vymáhané pohledávky, avšak zároveň s co nejnižšími náklady, případně dalšími zásahy do majetkové sféry dlužníka. Správce daně zpravidla volí daňovou exekuci, neboť vymáhání nedoplatku soudním exekutorem je spojeno i s několikanásobně vyššími náklady řízení, než je tomu u daňové exekuce.
15. K námitce, že správce daně vydával primárně exekuční příkazy, aby zabránil prekluzi, žalovaný uvedl, že tyto exekuční příkazy správce daně vydával, a to i opakovaně, z důvodu vymožení nedoplatků, které žalobce dobrovolně neuhradil. Pokud na účtech žalobce nejsou finanční prostředky k plnému uspokojení vymáhané pohledávky, je správce daně nucen vydávat exekuční příkazy opakovaně. K žalobcem zmiňovanému pokynu GFŘ pak žalovaný podotkl, že předmětem daného řízení není odpuštění (prominutí) penále a úroků z prodlení, nýbrž řízení vymáhací, na které zmíněný pokyn nedopadá.
16. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

18. Podle § 160 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 *nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let. Lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně. Jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně.*
19. Podle § 160 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 *byl-li před uplynutím lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odstavce 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn.*
20. Podle § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 *úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona.*
21. Podle § 160 odst. 3 písm. c) daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 *úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je oznámení rozhodnutí o posečkání nebo rozhodnutí, kterým se mění stanovená doba posečkání.*
22. Podle § 160 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 *lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku podle odstavce 1, s výjimkou nedoplatku zajištěného podle odstavce 6.*
23. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu *daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.*
24. Podle § 178 odst. 3 daňového řádu *pokud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu; z úroku z prodlení vzniklého po nařízení daňové exekuce nevznikají exekuční náklady.*
25. K prvnímu žalobnímu bodu soud předesílá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jestliže jeho odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24). Z rozhodnutí o odvolání musí být zřejmé, jakým způsobem bylo s odvoláním naloženo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, čj. 3 As 60/2006 - 46). Rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku - s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků - pochyby o jeho významu. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, čj. 1 Afs 38/2006 - 72).
26. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v nesrozumitelném přehledu daňových položek, ze kterých má vyplývat vyměření nedoplatků. Soud však uvedený názor nesdílí. Žalovaný v rámci vypořádání námitek, kterými žalobce brojil proti

exekučnímu příkazu, popsal jednotlivé daňové povinnosti a spolu se specifikací platebních výměrů (případně dodatečných platebních výměrů) blíže identifikoval nedoplatky, které nebyly ke dni vydání exekučního příkazu uhrazeny. V tomto ohledu zejména upřesnil výši původních vyměřených či doměřených daňových povinností. Vycházel přitom z členění, které ohledně dílčích druhů daně použil správce daně v exekučním příkazu. Žalovaný rovněž vysvětlil všechny zkratky, s nimiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí pracoval. Soudu není zřejmé, jaká konkrétní část napadeného rozhodnutí je pro žalobce nesrozumitelná a proč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze bez potíží pochopit jak důvody vydání exekučního příkazu, tak argumentaci žalovaného k námitkám žalobce. Žalobce naopak neobjasnil, co mu připadá nesrozumitelné na postupu žalovaného podle § 140 odst. 1 daňového řádu. Zcela nepřiléhavé je jeho tvrzení o chybném doručování, neboť se zjevně nevztahuje k projednávané věci. Zbývá dodat, že žalobce nezpochybnil výši vyměřených nedoplateků (viz též vypořádání druhého žalobního bodu), a i ve světle této skutečnosti je tvrzení o nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí nepřiléhavé. Lze uzavřít, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.

27. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že správce daně, resp. žalovaný v rozporu s ustanovením § 5 odst. 3 daňového řádu nešetřili práva a právem chráněné zájmy žalobce, neboť opakovaně s prodlevami ukládali exekuční příkazy, aby zabránili prekluzi práva, přičemž uložená povinnost tvoří zhruba dvacetinásobek vymáhané jistiny. Soud nejprve v obecné rovině připomíná, že zásada zdrženlivosti a přiměřenosti, která je v uvedeném ustanovení zakotvena, je projekcí ústavně garantových principů vyplývajících zejména z čl. 2 odst. 2 a 3 a čl. 4 odst. Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy. Správce daně tedy může zasahovat do právních poměrů osob zúčastněných na správě daní (jen) způsobem a v rozsahu, který mu umožňuje zákonná úprava. Svou pravomoc přitom může vykonávat pouze k účelu, který je zákonem sledován. V nyní posuzované věci je nutno vycházet z povinnosti správce daně postupovat tak, aby správně zjistil a stanovil daň a zabezpečil její úhradu (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Hlavním účelem zákonné úpravy obsažené v daňovém řádu je tedy veřejný zájem státu na výběru daní v širším slova smyslu, kdy je třeba v intencích zásady materiální pravdy reflektovat všechny skutečnosti, které vedou ke správnému stanovení daně a její úhradě. Je přitom zřejmé, že primárně je to daňový subjekt, který má povinnost daň vyčíslit a přiznat a v zákonem stanovené lhůtě ji uhradit (§ 135 daňového řádu). Nucené vymáhání plnění daňových povinností je tak až důsledkem (zpravidla) nedbalého přístupu daňového subjektu k plnění jeho zákonných povinností. Na tomto místě soud opakovaně zdůrazňuje, že žalobce nenamítal nesprávně stanovenou výši předmětných nedoplateků, ať již proto, že by tyto zcela nebo částečně dobrovolně uhradil, či z jiných zákonem předvídaných důvodů. Správce daně byl proto oprávněn přistoupit k exekučnímu vymáhání povinnosti žalobce uhradit daňové nedoplatky, a to včetně zákonného příslušenství (§ 175 a násl. daňového řádu). V této souvislosti je třeba též uvést, že žalobce výslovně nezpochybňoval zachování lhůty pro placení, resp. vymáhání daně. Pouze namítal, že správce daně účelově tuto lhůtu prodlužoval, aby nedošlo k zániku práva vymáhat předmětné daňové povinnosti. K tomu soud předně konstatuje, že daňový řád v ustanovení § 160 odst. 1 upravuje šestiletou lhůtu pro placení daně, kdy marným uplynutím této lhůty daňový nedoplatek zaniká (§ 153 odst. 4 daňového řádu). Jedná se tedy o prekluzivní lhůtu, jejíž běh však může být přerušen z důvodů, které daňový řád stanoví (§ 160 odst. 3 daňového řádu). Současné platí, že lhůta pro placení daní končí

nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku, pakliže nedoplatek není zajištěn zástavním právem (§ 160 odst. 5 a 6 daňového řádu). Zákodárce tak vymezil časový rámec, v němž lze nedoplatky vymáhat a stanovil pravidla pro faktické prodloužení základní šestileté lhůty pro placení daní. V pouhé skutečnosti, že správce daně vydával exekuční příkazy, nelze spatřovat excesivní či jinak nešetrný postup ve věci žalobce. Správce daně činil úkony, které směřovaly k zajištění úhrady daňových nedoplatků žalobce, a naplňoval tak zákonný účel správy daní. Soud považuje za legitimní i opakované vydávání exekučních příkazů, je-li předchozí daňová exekuce neúspěšná. Zákodárce v tomto ohledu nestanovil žádné limity, přičemž je naopak logické, že k naplnění cíle správy daní je nutno učinit i opakované pokusy o vymožení dlužné daně. Žalobce naproti tomu svou námitku nerozvedl tak, aby se soud mohl zabývat konkrétními okolnostmi, za kterých byly exekuční příkazy vydávány a exekuční řízení vedena. Soud na tomto místě připomíná, že nemůže za žalobce domýšlet žalobní argumentaci, neboť je vázán žalobními body, včetně míry jejich precizace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78).

28. Přisvědčit nelze ani dílčí námitce, že správce daně vymáhá příslušenství ve výši dvacetinásobku jistiny. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci bylo vyměřeno penále v celkové výši 59 294,- Kč (z toho ke dni vydání exekučního příkazu zbývalo k úhradě 58 294,-Kč) za doměření daňové povinnosti na DPH a DPFO v celkové výši 277 093,- Kč. Dále byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 309,- Kč za opožděné tvrzení daně. Celková částka vyčíslených úroků z prodlení ve výši 55 409,- Kč pak vychází z jistiny, která sestává z vyměřené DSL ve výši 8 046,- Kč a doměřené DPFO ve výši 92 307,- Kč. Z právě uvedeného je zřejmé, že příslušenství, ať již ve formě penále a pokuty či úroku z prodlení, rozhodně nepřesahuje s ním související jistinu, natož aby představovalo dvacetinásobek jistiny. Nutno dodat, že žalobce neobjasnil, na základě jaké matematické úvahy dospěl k závěru, že má uhradit příslušenství ve výši dvacetinásobku jistiny. Soud též považuje za vhodné poznamenat, že částka nedoplatku na daních ve výši 5 545,26 Kč je tvořena nedoplatkem na DSL ve výši 692,- Kč a nedoplatkem na DPFO ve výši 4 853,26 Kč. Nejedná se však o celkovou jistinu, z níž byl vyměřen úrok z prodlení (viz specifikace jistiny výše), jak se možná mylně domnívá žalobce. Pouze na okraj soud dodává, že částka ve výši 5 545,26 Kč není k částce 55 409,- Kč v poměru dvacetinásobku, nýbrž toliko cca desetinásobku. Není-li žalobní argumentace založena na pravdivém tvrzení, nemůže již ze své podstaty obstát.
29. Stran tvrzení, že žalovaný udržuje „při životě“ povinnost zaplatit nevýznamné nedoplatky na daních, které vzhledem k vymáhané povinnosti dosahují absurdních hodnot, soud znovu připomíná, že řádné a včasné plnění daňových povinností stíhá žalobce. Skutečnost, že příslušenství jistiny v čase narůstá, nemůže sama o sobě eliminovat vymáhání daňového nedoplatku, neboli nelze odhlížet od toho, že se jedná především o důsledek liknavého přístupu daňového subjektu k plnění jeho daňových povinností. V tomto ohledu je podstatné, že správce daně nedisponuje pravomocí prominout daň nebo příslušenství daně z úřední povinnosti. Měl-li žalobce za to, že úhrn jeho daňových nedoplatků je pro něj likvidační, jak v žalobě namítá, měl postupovat podle § 259 daňového řádu a požádat o prominutí daně, resp. jejího příslušenství. Z tohoto důvodu je nepřipadný i odkaz žalobce na pokyn GFR, který se vztahuje právě k řízení o prominutí daně. Jak správně dovodil žalovaný, tento pokyn nelze aplikovat ve vymáhacím řízení.

30. Lze shrnout, že správce daně postupoval v souladu s daňovým řádem a při vymáhání předmětných nedoplatků nepostupoval nepřiměřeně, tedy nepostupoval v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.
31. Soud vzhledem k výše uvedenému neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Při splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání.
32. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu